

Ved Arnen.

Et Børnehjem.

(Ved N. P. Lang.)

Therapien og Hustru holdt Børnehjem i Montfermeil, men stund de ikke tog det saa nøje med Forskellen mellem „mit og dit“, gift ved dog stædte ned ad Vatte for dem. For vi gaar videre vil vi standse et Øjeblik og tage disse Personer lidt nærmere i Omsyn.

Therapien var en laustammet, tynd, gulsten, tæntet, ved Mand, som saa sigelig ud, men var fuldstændig frisk, — og snu, som han var, forstod han ogsaa at drage sig dette til Indtægt. Han smilte stædte af Forsigtighed og var høflig mod alle, selv mod Tiggeren, som han nægtede en Stilling. Han havde et Øje som en Falt og et Ansigt som en Profet.

Han yndede at drikke med Dragerne, og ingen havde nogen Sunde været i Stand til at drikke ham under Bordet. Over sin sorte Trøje bar han en Plaid og gav sig Slin af at være Literat og Materialist. Naar han stude stædte sine Paasandede, tyede han høppigt til saadanne Navne som: Voltaire, Rappal, Parny og — mærkeligt nok — St. Augustin. Han erklærede, at han havde et „System“. Ikke desto mindre var han en drevnen Sturt.

Madam Therapien var just i sit fyrretyvende Aar; en høj, lshskaar, rød, fed, firtaar, plump og virksom Kvinde. Hun hørte til den Race af Kampsvinder, som forevijses paa Markedspladserne, med Kampstien hængende i deres Haar. Hun udførte alt i Huset; gjorde Sengene i Stand og rensede Værelserne, var Køl og Badstokone, stædte Regn og fint Vejr og spillede Døvel i Huset. Alle bødende for hendes Røst, Vinduer, Møbler og Født; og hendes store, plettede Hæse lignede en gammelbøgs Stumme. Hun havde Dun paa Hagen, bandede som en Sjøder og pralede af at kunne knuse en Valnød med sin bare Næve. Naar Født hørte hende tale, sagde de: „Det er en Korporal.“ — Naar de saa hende drikke, sagde de: „Det er en Droschefødt.“ — Naar de saa hende behandle sit Plejebarn, sagde de: „Det er en Bøddel!“

De havde to smaa Døtre, som Moderen elskede lidensabeligt, hysede om og gjorde alt for, men det tredie Barn var en Dreng, og hendes Moderlærlighed strakte sig ikke til Drengene. Han havde en Fader og en Moder, men hans Fader tænkte ikke paa ham, og hans Moder elskede ham ikke.

Forældrene forlod Montfermeil og rejste til Paris, hvor de snart fandt i den dybeste Elendighed, slog sig sammen med noget af Paris' værste Affrum og levede af Køl, Tøveri, for ikke at sige det, som værre var.

Den lille Dreng havde faaet Navnet Gavroche, og da han var 11 a 12 Aar, var han en ægte Type paa en Gadebøddel. Hans Dragt bestod af et Par lufte Bøddel, som havde tilhørt en voksen Mand, og en Kvindebrøst, som ikke var kommen fra hans Moder. En eller anden

havde af Barmhjertighed klædt ham i Pjalter. Intet Sted befandt han sig saa vel som paa Gaden; thi Brostenene var blødere end hans Moders Hjerte. Hans Forældre havde spærket ham ud i Verden, og han, simpelt hen, prøvede sine Vinger. Han var en højende, bleg, urolig, snarvaadig, uforfæmlet Knægt med et snu og sigeligt Udseende. Han kom og gik, sang, legede Parabis, eftersøgte Kæmpestenene, rapsede lidt, men var lystig som Spurve; lo, naar han blev kaldt en Stubbert, og blev arrig, naar nogen kaldte ham en Typ. Han havde herten Seng, Brød, Varme eller Kærlighed, men han var glad, thi han var fri. Naar saadanne elendige Væsen er Mand, vil den borgerlige Ordens Rølle næsten i ethvert Tilfælde knuse dem, men saa længe de er Børn, redder de sig, fordi de er smaa. Det mindste Hul beskytter dem.

Alligevel, saa forstod, som dette Barn var, hende det, at han sagde hver anden eller tredje Maaned: „Vel, jeg vil gaa hjem og se til Mor.“ Saa forlod han Boulevarden, Cirkus, Porte St. Martin, gift langs Kæjen, over Broen, gaaede Salpetrière og til sidst Nr. 50—52, hvor hans Forældre boede. Han sluttede sig til Familien og fandt Elendighed, og hvad der var endnu værre, ikke et Smil; et koldt Hjem og kolde Hjerte. Naar han kom, spurgte de ham: „Hvor kommer du fra?“ Han svarede: „Fra Gaden.“ Naar han gik, spurgte de ham: „Hvor gaar du hen?“ Han svarede: „Til Gaden.“ Hans Moder vilde sige til ham: „Hvad vil du her?“ Saaledes opvokste denne Dreng uden hjemlig Længsel, som det blege Græs, der vokser i Kældrene. Han søgte sig ikke faaret, fordi det var saaledes, og var ikke vred paa nogen; han vidste ikke saa nøje, hvorledes en Fader og Moder burde være. Og desuden, hans Moder elskede jo hans Søster.

Mødens Familien Therapien endnu boede i Montfermeil, fædtes dem endnu to Søner, som var lige saa uvelkomne som den første, hvilket sit sit Ubrudt i Moderens karakteristiske, omend umoderlige Ord: „Jeg ønsker ikke at besøges af en Flok vrælende Røllinger.“ Hun sit da ogsaa snart en Anledning til at „slippe af med dem“. En vis Magnon, som havde to uagtsomme Drenge, mistede dem begge i en Strubehøste-Epidemi, og da hun erholdt firfærdstypen Francs om Aaret til deres Underhold, vilde hun altsaa ved deres Død miste denne Indtægt, og da Therapien til smaa Drenge just var i samme Alder som hendes, blev de hemmeligt affaaet til hende, uden at det blev opdaget. Hun vedblev saaledes at saa de firfærdstypen Francs om Aaret, hvoraf Familien Therapien sit de ti for at laane hende Drenge, og slap saaledes for at opsøge dem. Hun sørgede imidlertid for, at de sit baade Føde og Klæder, for at der ingen Anledning stude blive til at fratage hende Børnene og den aarlige Indtægt, og de vofse saaledes op i bedre Aar, end de vilde have haft hos deres egen Moder.

Imidlertid flyttede ogsaa hun ind til Paris og kom i Ledtog med det Komplot, som havde samlet sig om Familien Therapien, og da de endelig blev grebne for deres Forbrydelser, blev ogsaa Magnon fængslet. Mødens dette gift for, legede de to Smaadrenge ude i Baggaarden og vidste intet om det; men da de kom og vilde ind, var Døren laaset, og en Støffiker, som boede i samme Gaard, kaldte ad dem og gav dem en Sædel fra „deres Moder“. Paa Sædlen stod: „M. Barge, Nr. 8“ o. s. v., hvilket var Adressen paa den Person, som ubetalte hende de firfærdstypen Francs om Aaret. „J for ikke her længere“, sagde han, „gaa derhen, det er ikke langt, men første Gode til Venstre. I kunne spørge eder for ved Høst af Sædlen.“

Drenge satte af Sted, den „afstifte tog den hngte ved Haand“, og Sædlen, som stude vise Adressen, havde han i den anden Haand. Dei var koldt, og de smaa, valne Fingre holdt ikke saa fast paa Papiret, og ved et Gadehjørne tog et Vindstød det fra ham, og da det var Afien, kunde han ikke finde det igen, og saaledes gift de videre paa Opfke og Fremme.

Sin Forarsakten, da Vinden slap om Gadehjørnerne saa bidende stærk

at det syntes, som om Januar var kommen igen, og Født trat i Winter-overtøjet, naar de gift ud, stod alle Gavroche som himmelfalden udenfor en Barber- og Frisørstue, medens han rystede af Kulde. Han havde et uldent Sjal fæstet om sig, fanlet op — ingen ved hvor. I Vinduet foran ham stod en Voksduffe smykket som en Brud; den var klædt i en nedringet Kjøle, havde en Blomsterkrans om Haaret og stod og drejede sig automatisk og smilende til de forbigaaende. Tilsmældende stod Gavroche og betragtede denne Voksduffe, men i Virkeligheden søgte han en Anledning til at rapse et Stykke af den Sæbe, som var udstillet i Vinduet, for saa ved Lejlighed at sælge til en eller anden Barber for en Stilling, for hvilken han saa tabte Mad. Denne Trafik kaldte han at „rage Barbereren“. Mødens han saaledes stod og betragtede Voksdubren og lufkede sjaalne Blitte efter Sæben, mumlede han mellem Tænderne: „Tirsdag, det er ikke Tirsdag, er det Tirsdag? maaske det er Tirsdag, ja, det er Tirsdag.“ Hvad han mente dermed, vidste ikke, men hvis han dermed sigtede til sidste Gang, han havde spist, var det tre Dage siden, thi bemeldte Dag var en Fredag. Barberen, som stod i sin lune Stue, og just var i Færd med at rage en Kunde, lufkede nu og da bittre Sidelidte til denne Hende, denne rystende og uforfæmte Mængde, som havde begge Hænder i Lommerne, men Tankerne paa andres Ejendom.

(Fortætties).

Libets „hellige Stab“.

Om sit Besøg i „det indre Tempel“ i Lhasa, hvorind Europerne aldrig før har faget, fortæller „Daily Mail“'s Korrespondent Mr. Edmund Candler:

I det indre Tempel fandt vi de tre store Afguds billeder af den budhistske Treenhed — Fortibens, Nutibens og Fremtibens Buddha. Gudebillederne er i overnaturlig Størrelse — og fra Fod til Krone besat med Juveler.

Ligesom i en engelsk Domkirkes Gange var der smaa Sidelappeller, som gemte hellige Relikvier og Skrin. Lamperne var Guldb, og Bæltener af maasjot Guld stod paa Altrene ved Siden af Kobber- og Bronze-Skalle i bredet Arbejde.

For at de kostbare hellige Aar ikke stude blive sjaalne, var der udfærdigt Kæder, og en blodig, truende Arm rakte sig frem fra Baggen. Som den pludselig kom til Synne der i det usikre Halvmarke, saa den saa frygtindgydende ud, at den nok stude kunne lamme og rædselslaa den, der vanhelligt vovede sig derind for at stjæle.

Et Helvede.

Paa det øvre Støvtækt fandt vi et Sted, som vi gav Navnet „Helvede“. Der var nogle Lamaer i Færd med at dyrke Storlamaens djævelske Bøttelitterie.

Her var Musikken klingende og barbarisk — og paa Søjler og Vægge var de mest afstjellige Tegne, de mest djævelske Hæse, som en forvænt Fantasi kan hitte paa, afbildede.

Den obscene Genstand for Afgudsdyrelse her saas fiddende inde i et Hjørne — en dørgaagtig Misdannelse, afstjellig, ondfindet, ganske svarende til Dyrtefsen.

Mellem Lamaens Fødder løb smaa, høide Mus og snappede Røsn op. Daglig fodres de paa denne Vis — og man viser dem den pinligste Uværlighed. I deres smaa, høide Vegemer tror man nemlig, at de afbøde Helligdomsbogterens Sjæle her.

Under denne Bøfje blev der hventen talt eller højstet — og Afgyternes Fødtin hørtes ikke. Kun de yngste saa selvebidt hen til os, idet vi iagttog dem fra et Gittervindue i Gangen.

For Aarhundreder siden blev denne Dyrtefsesmaade anordnet — og disse Røfver forestod, for at de gennem Lødsel og Abstraktion skal ansføres til en stadigt Sandhedsføgen. Muntene sad der saa stive som Stensøtler. Da havde set os, men de havde øjensynligt atter glemt det.

Man stod og tænkte: Er det Sandheden, de søger efter — eller er de blevene forfinede af Ritual og Vanemæssighed?

Betragtede de os som ufanselige Reflekter af de substansløse og illusoriske, vigende Stygger af den Verden, som gennem et Øjebliks Illusion viser sig for dem — for atter at vinde hen i det uvirkelige, mens de var optagne af Kontemplationen over de uforanderlige og eviggyldige Sandheder?

Eller bemærkede de os for bagfæster — naar deres felpaalagte Hæse for forbi — at gøre os til Genstand for Snak og Kritik? — — —

Røgen fra Ufyene var kvælende stærk. — En Afridi-Soldat stædte ude i Gaarden sin Geværføfle haardt imod Stengulvet.

Paa dette Signal stædte vi os ud af denne vanhellige Døsmme-Atmosfære, for — som i Træng efter noget, der intel Spørgsmaal fætter, atter at saa et frisk Pust i det vældende Solstin der uden for.

„Ar. Dbl.“

Niels Nyberg Finsen.

Interview hos en af hans Venner.

(Følgende skanne Vidnesbyrd om Prof. Finsen finder vi værdt at meddele „Danstereu“'s Løfere).

For at saa en paalidelig og rammende Karakteristik af Dr. Finsen hende vi os i Gaar til en Mand, der gennem mange Aar og lige til det sidste har staaet i det næreste Venstabsforhold til den afbøde, — og som i Følge sit klare Blik for Dr. Finsens sjælne Opgave hjertesigt og resolut har vist den største Offervillighed overfor den praktiske Genneførelse af Dr. Finsens Tanker.

Light Treatment

FOR SKIN DISEASES AND CANCER

Finsens uderfulde Lysbehandling kan nu faas i Chicago. Vi har de ægte „High Power“ Finsen Læmpere, importerede direkte fra København. Pastor H. J. Pedersen, Ruthven, Minn., heibredede vi for Kraft; John F. Nelson, No. 1776 Irving Ave., Chicago, kureret for Lupus. Hundreder af andre er blevene kurerede her. Tilskriv os i Dag. Beskriv Deres Tilfælde, og vi sender Dem vort Raad og en 80-sidet Bog, der beskriver Behandlingen og vort Institut. Den viser Fotografier af mange heibredede Patienter.

FRIT

NÆVN DETTE BLAD.

The Finsen Light Institute of America

Dpt. D 78 STATE STREET, CHICAGO.
REFERENCE: STATE BANK OF CHICAGO (HAUGAN & LINDORNS BANK)

ældre Patienter elskede og beundrede ham. I de senere Aar har han jo ikke en Gang kunnet gaa over i Almindeligheden. — Han maatte nu bæres op og ned ad Trapperne, — saa i disse Aar kom han ikke i personlig Berøring med Patienterne. Men at han havde vundet de Patienters Hjerte, som han selv havde haft med at gøre, derom vidnede de mange Smaagaver af Frugt og lignende, som de f. Uts. ude fra Landet atter og atter sendte ham. De bevarede Kærligheden til ham og hans Gerning.

Sporledes Udlandets Anerkendelse af hans Dgthighed gav sig Udtryk? Ja, i den Henseende kunde man naturligvis først nævne den strengt videnstabelige Anerkendelse, og at han sit tilkendt Nobelpræmien. Men isørigt kendtes det paa en u-maadelig Korrespondance fra U-verdens Egne. — Der kom Forespørgsler fra alle Lande paa Norden. Under Tiden gjaldt det de urimeligste Sgdoms Tilfælde. Det var en hel Kultus, man drev overfor ham.

Instituttet har jo nu mange Af-læggere i Udlandet, og de staa i Forbindelse med os her. Men desvære er der ogsaa begyndt at drøves Humberg dermed. — Navnlige i Amerika er dette Tilfælde.

Saaledes er der i Chicago et saakaldt „Finsens Lysinstitut“, som drives af et Par amerikanske Læger, Brødrene Stewart. De har kun afslagt et Besøg paa vort Lysinstitut, og erklærede da, at de vilde indsende Bestillinger paa de forskellige Instrumenter. Men der kom aldrig Bestilling. Derimod har de selv lavet et Institut i Chicago og opkaldt det efter Finsen. Det hele er Bedrageri og Humberg. Nogle bekendte amerikanske Læger har selv opfordret os til at stride ind mod disse Anstalter. Og vi er nu i Færd med at saa Konstatere, at vedkommende Anstalt ikke har ringeste Forbindelse med os.

Vi har da ogsaa faaet standfælden Humberg, at man var begyndt at bruge Dr. Finsens Navn til Anbefaling af en Haarbalsam.

Baade Dronning Alexandra og Enkefjerinden af Rusland har vist levende Interesse for Dr. Finsens Metode. Hver Gang de har været her i Byen, har de afslagt Almindeligheden et Besøg, og i deres respektive Lande har de været virksomme for Opriktelsen af Anstalter i Forbindelse med vor. I Rusland er det endog to.

Angaaende Dr. Finsens Familienforhold kun dette: at en af den afbødes Søstre er gift med Reserveløbet af Lysinstitutet Dr. Henn; en anden Søster er gift med Sggeshus-

„Danstereu“ udkommer hver Tirsdag og Fredag og koster kun \$1.50 aarlig.

Prøvenumre sendes frit paa Forlangende.

læge Kold i Esbjerg. Et Par af Brødrene er bekendte Jurister, en er Postmester og en Apoteker.

Dr. Finsens Hustru er — som bekendt — en Datter af Biskop Balslev. — Biskop G. Koch og Pastor Carl Koch i Ulstrup er hendes Søstresøner. — Sidstnævnte skal foretage Begravelsen, der — om muligt — finder Sted paa Torsdag.

„Dr. Finsen bøde“, — siger vor Hjemmelsmand — „med en forbausende Ro. Til hver især af dem, der famlede ved hans Dødsleje, rettede han et venligt Ord — og han var helt klar paa, at nu stude han dø. Vi havde ventet det i længere Tid. Maaske allerede fra Stoletiden, i hvert Fald fra Studenterdage, var han sig, saa vi havde aldrig kunnet vente, at han stude leve saa længe, som han gjorde. Enhver anden vilde være bukket under for mange Aar siden. Men Dr. Finsen fatte sin Energi ind imod sin Sgdom, og saaledes holdtes han oppe, i hvert Fald en halv Snes Aar længere, end man stude have ventet det.“

Hvorledes stod han overfor Gerningen i den sidste Tid? Fuld af Døer lige til det sidste. Han havde nu ondt ved at tale, men saa stred han. Nys har han saaledes offentliggjort en Afhandling om Saltholdigheden i Legemet. Han bemærkede der — som forhen — sit eget fuge Legeme som Forsøgssubjekt. Det var ikke den mindst smukke blandt hans Tanker, at siden han selv stude bære de mange Svagheder, stude det komme andre til Gode.

Han var en Helt, der aldrig gav efter for sine mange Lidelser, men fæltæmpe dem med Energi og Mod — andre til Besigtnelse.

Wiggle-Stick

WASH BLUE
Costs 10 cents and equals 20 cents worth of any other kind of bluing.
Won't Freeze, Spill, Bleak

Nor Spot Clothes
DIRECTIONS FOR USES
Wiggle-Stick
around in the water.
At all wise Grocers.

Piano or Organ.

Kun giv mig Anledning til at give Dem angaaende Priser og Betalingsvilkår, og man skal finde, at ingen har bedre Betingelser at tilbyde. Upløs naar De skriver, hvad De ønsker eller Diget.

THE NORTH WESTERN MUSIC HOUSE,
Carl Raugland, Mgr.
315-320 Nicollet Ave.
Minneapolis, Minn.

EN MÆRkelig OPFINDELSE

ET INSTRUMENT SOM GJENGIVER SEEVNEN.

BRILLER KAN LÆGSES TILSIDE.

Dette Instrument er i Form af et Lomme-Batteri, som Opfinderen har Patent paa og som de kalder „Actina“, et Ord som er deres Forretningsmærke og ejes af dem.

I Behandlingen af Øiensygdomme paastaar Opfinderen af „Actina“ at der ikke er nogen Kvaldighed for Operationer eller Brug af Medicin for nogen Form af Sygdomme. Stær, Pterygium og andre abnorme Udvekster kan blive bortfjernede og Svækkelse af Synet kan heibredes ved denne nye og mere humane Methode.

Hvis dette er et Faktum, vil ingen behøve at være blind eller bruge Brillen. „Actina“ har været prøvet i Hundreder af Tilfælde og har bevirket vidunderlige Heibredelser. Saa sikker er Opfinderen af dette Instrument paa, at det er en Artikel af stor Fortjeneste, at de giver en fuldstændig fri Prøve. De ønsker enhver interesseret i at gjøre en grundig Undersøgelse og en personlig Prøve af „Actina“. Da det er sendt paa Prøve portofrit, kan enhver Person foretage denne Prøve.

De udgiver en Bog paa 100 Sider — en komplet Ordbrug over Sygdomme — som fortæller alt om „Actina“, hvilke Sygdomme det vil kurerer, hvad andre tror om det, hvilke mærkelige Heibredelser det har bevirket og alt om Ejernes Ansvar, og det er sendt fuldstændig frit paa Anmodning. Denne Bog burde findes i enhver Families Bogsamling. Tilskriv New York and London Electric Association, Dept. 258 R, 929 Walnut Street, Kansas City, Mo.

Unge Mænd

... „Angdommens Raadgiver“ ...

Bogen omhandler Uvets Hemmeligheder, Værelsesbet, Forholdet mellem Mand og Kvinde, hemmelige Synder, deres Følger, Forebyggelse og Heibredelse o. s. v. og er i høj Grad interessant. Sendes frit i forlignet Emfang til enhver, som paa et Wortfort eller i Brev indsendt sin Adresse til

DR. N. ROSENBERG CO., 80 Dearborn St., CHICAGO.